Ч. 152. Неділя 23 (10) липня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш фрянковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавемана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З ради державної. — Конференция провідників клюбів. — З польского Кола. — Програма літної сесиї.

На вчерашнім засіданю палати послів зложила посольске приречене пп. Клеменсевич і Окуневский, котрі перший раз появили ся в палаті.

Відчитано правно-державне застережене хорватскої партиї права з Дальматиї. Застерігає ся она против теперішного стану річий і заявляє, що Дальматия є частиною королівства Хорватиї.

З черги відчитано нові протести, зголошені против виборів поодиноких послів. Між иншими з Галичини вплинули ще протести против вибору послів: Осуховского, Бузка, Штайнгавза, Маркова, Штерна, Старовейского, Добії, Льва Левицкого, Козловского, Цегельского, Поточка, Мияка, Дністряньского, Висоцкого, Рознера, Дембского, Сінґалевича і Олесницкого.

Крім сего вплинув також протест против вибору заступника посла з окр. 46 Станислава Сяри.

Приступлено до дневного порядку, т. є. до вибору президента. Вибір відбував ся поіменно. Вибраний п. Сильвестер.

Повитаний оплесками обняв п. Сильвестер провід, подякував за довіре і звернув ся до всіх членів палати з просьбою, щоби єго підперли в урядованю, заявляючи, що без огляду на політичні переконаня, буде старати ся сповняти свої обовязки з повною обєктивностию. Великі задачі, які має сповнити палата в сій каденциї, зможуть бути сповнені тілько тоді, коли всі будуть помагати президентови. В тій поважній хвили президент звертає ся до палати з зазивом: Приступім зараз до успішної праці! *(Живі оплески.)*

З черги приступлено до вибору віцепрезидентів і вибрано: Кончія (Італіянця), Ґермана (Поляка), Романчука (Русина), Юкля (христ. сусп.), Пернерсторфера (соц. дем.), Поґачніка (Словінця) і Здарского (Чеха).

Секретарями вибрано між иншими: Лукашевича (Русина) і Рібенбавера та Яблоньского (Поляків).

Правительство внесло відтак ряд предложень, по більшій части таких, які вже були внесені в попередній палаті, а іменно предложене босаньске, буджет на рік 1911, предложене банкове, предложене о італіяньскім виділі правничім і т. ин. Крім того предложило правительство шість розпоряджень цісарских і проєкти нових законів, а іменно проєкт закона о краєвій обороні, в справі реформи войскової процедури карної, о реформі реґуляміну і т. д.

По відчитаню внесень і інтерпеляций уложено програму слідуючого засіданя, а президент Сильвестер назначив то засідане на второк.

На першім місци слідуючого засіданя стане справа банкова. Внесене социялістів, аби першою точкою було внесене їх в справі заборони повозу арґентиньского мяса, упало.

Під проводом президента Фукса в присутности президента міністрів бар. Ґавча відбула ся передвчера конференция провідників клюбів в справі вибору комісий і розділу мандатів до комісий. Ухвалено вибрати ті комісиї, які працювали в попереднім парляменті, а то більші комісиї зложені з 51 членів і менші комісиї по 26 членів. Конференция згодила ся також на ключ що до поділу мандатів між поодинокі клюби після їх чисельної сили.

Довша дискусия вивязала ся над справою признаня мандатів послам, які належать до малих клюбів. — Що до того конференция приняла до відомости, що більша часть т. зв. диких послів прилучила ся до Україньского Союза, щоби тою дорогою зискати мандати до комісий. Бажане румуньских послів, щоби їм також признати місця в комісиях, узглядненo о стілько, що більші комісиї будуть числити 51 членів, а не як перше лише 50 членів.

Др. Офнер і Куранда заявили, що не можуть вступити до Україньского Союза в ціли

2)

Несамовита Бара.

(З ческого — Божени Свободової).

(Дальше).

— Чого би я собі бажала, колиб він тепер передо мною явив ся? — питала сама себе в души, глядячи Лишая по голові. — Ґм — усьміхнула ся — я попросила би єго, аби дав мені таку плахту, що коли би я нею завинула ся, аби мене ніхто не видів, а коли би сказала: хочу бути там і там, аби я там зараз була. То я хотіла би бути у Ельшки. — І думала, довго думала, але тихо було, навіть дерево не зашуміло; остаточно не витерпіла і тихонько закликала: „Чорте!" — Нічого. — Відтак голоснійше — ще голоснійше, що аж далеко було чути: „Чорте, чорте!" — Зпоміж стада підняла голову чорна ялівка, а коли голос ще раз залунав, відлучила ся від стада і побігла весело в напрямі ліса. Але тут вискочив Лишай і хотів єї завернути, як все робив. Ялівка задержала ся, але Бара розсьміяла ся: „Пусти єї, Лишаю, дусти, она слухняна, гадала, що я кличу єї". Зірвала ся, погладила ялівку по шиї і вже від тої пори не вірила байкам о чортах.

Коло ліса, кількасот кроків за рікою, було кладовище. Вечером люди не радо ходили туди і було між ними богато небилиць о мерцях, що там о півночи сходять ся на свої ради. Але Бара й нічною порою ходила тамтуди і ніколи не лучило ся їй нічо страшного. Отже не вірила, аби умерлі вставали, ходили страшити людий і веселили ся на своїх гробах.

Коли молодіж ішла до ліса на ягоди або гриби, а побачила де гадину, тож то зсьо утікало; а ще як гадина підняла голову і виставила до них свій розщіплений язик, тоді всі утікали до води, аби там скорше бути як гадина, щоби она не мала ніякої власти над ними. Бара ніколи не утікала, она не бояла ся злого бика, не говорячи вже о гадині. Коли гадина лежала на єї дорозі, відогнала єї, а не дала ся відогнати і боронила ся, убивала єї; колиж не перешкаджала їй, лишала єї в спокою. Одним словом: Бара не знала страху; навіть коли громи били і буря лютила ся з цілою силою над долиною, Бара не подавала ся. Противно, коли селяни замикали вікна і двері, засьвічували посьвячені сьвічки, молили ся трясучи ся зі страху, аби Господь на них не гнівав ся, Бара найрадше стояла на присні, аби ліпше бачити небо, розпростираюче ся перед оком.

Яков нераз говорив їй:

— Я не знаю, дівчино, яку ти маєш охоту дивити ся на небо, коли Господь гніває ся.

— Таку саму, як маю, коли сьміє ся — відповідала. — Погляньте, тату, той огонь, яка то краса в тих чорних хмарах.

— Не показуй! — кричав на неї Яков — аби тебе не діткнув Божий палець. Хто не боїть ся бурі, не боїть ся Господа Бога, не знаєш того?

— Ельшка з приходства читала мені одну книжку; там стояло, що не треба нам бояти ся бурі як Божого гніву, лише що маємо в ній величати силу Божу. Пан отець все каже, що Бог безконечно добрий, сама любов — і як би то було, аби на нас так часто гнівав ся. Я люблю Господа Бога і тому не бою ся бурі.

Яков не любив богато говорити і більше Бару не пересьвідчував. Але сусіди, бачучи єї неустрашимість і що ніколи не приключило ся їй нічого злого, утвердили ся тим більше в своїм пересьвідченю, що ту дитину хоронить якась надприродна сила.

Крім вітця любили єї лише Ельшка і Йосиф, єї ровесники. Йосиф був сином дяка, Ельшка була своячкою пан отця. Йосиф був малий хлопчина, білий на лици, русявий, дуже доброго серця, але боязливий. Бара була о голову висша від него, а в часі бійок між дітьми ховав ся Йосиф все за Бару. Она боронила єго против хлопців, бо він сам був би собі не дав ради. За те Йосиф дуже єї любив і приносив їй кождої суботи білий оплаток. Одної неділі, коли Бара була ще менша, провів єї до дому, хотів їй показати свій вівтарик і як умів бавити ся в сьвященика. Вели ся чемно за руки, а за ними поступав поволи Лишай.

висказаня мандатів до комісий, але домагали ся, щоби розділ мандатів диких відбув ся так, як минулої каденциї.

Конференция згодила ся на те, щоби диким признати один мандат, коли число їх (по за українським Союзом) дійде до числа девятьох. Пос. Зайц (соц. дем.) жадав, що коли дикі посли в тій справі порозуміють ся, щоби тої квестиї розділу мандатів поміж них не рішало льосоване, але рішене конференциї провідників клюбів.

Найблизша конференция провідників клюбів займе ся уконституованем комісий і вибором предсідателів комісий.

Др. Білиньский заявив, що Коло польске годить ся на полагоджене банкового предложеня з тим, щоби палата ухвалила також додаток посла Пльоя до §. 5 предложеня (щоби палата мала можність висказати ся до 4 тиждн̓ів в справах предвиджених §. 5). За полагодженем предложеня промовляють мериторичні і політичні вгляди. Не виглядало би се гарно, колиб посольска полата уконституовала ся і полагодила кілька наглячих внесень. Виборці віднеслиб також користнійше враженє, наколиб полагодила те важне господарске предложенє. На Угорщині ухвалили вже обі палати то предложенє, надто важне є і те, що банкова справа находить ся в стані „ex lex“, бо тримісячна провізория ухвалена ще в грудни 1910 р., вже давно минула. З тої справи нема иншого виходу, як тілько признати новому предложеню обовязуючу силу взад. Бесідник апелює до конференциї, щоби в інтереси поваги парляменту подбала про скоре ухваленє сего предложеня на повній палаті. Деякі аґрарні посли домагали ся, щоби з огляду на жнива від пятниці до понедїлка пополудни не відбувати засіданя.

Пос. Зайц замітив, що німецкі соц. демократи не руководять ся потребою ферий і хочуть працювати в палаті. Парлямент має моральний обовязок заняти ся важними справами, як справа довозу арґентиньского мяса, що бесідник ставить на першім місци, дальше поставленє кабінету Бінерта в стан обжалованя, знесенє підвижки цін тютюну і справа Дрогобича. Пос. Ґрос в імени німецкого національного Союза заявляє ся за скорим полагодженем банкового предложеня. Бар. Ґавч в імени правительства стверджує, що правительство не має наміру ставити формальних перепон в обговорюваню деяких важних справ, прим. дорожні, і дасть від себе при тій нагоді вияснения. Правительство розуміє вагу тих квестий і відчуває потреби населеня на рівні з иншими сторонництвами, мусить однак прилучити ся до ініцияти́ви пп. Білиньского і Ґроса в банковій справі, яку треба уреґулювати на правних основах в інетересі цілого населеня. Не можна легковажити теперішного стану. Барон Ґавч застеріґає ся, немов би правительство в тім ухваленю сего предложеня бачило якусь концесию для себе і щоби мало се уважати задатком довіря одної або другої партиї. Після погляду правительства є то закон, який парлямент дає самому собі і населеню. Те застереженє робить міністер, щоби уникнути непорозумінь в публичній опініі. Є можність полагодженя закона, коли комісийні наради в попередній палаті довели до непорозуміня.

Коли палата рішить ся ухвалити той закон, то зробить важну прислугу цілому господарскому житю в Австриї. Президент міністрів розуміє дуже добре, що палата хоче висказати ся в дрогобицкій справі — і вискаже ся, розумі ся, що дорожня потребує також уваги зі сторони палати. На обговоренє тої справи прийде час також і правительство дасть в тих справах від себе поясненя. Правительство однак переконане, що банкове предложенє фактично нагле і важне, тому ще раз прилучає ся до ініцияти́ви посла Білиньского і Ґроса.

По промовах прочих провідників клюбів, між иншими дра Костя Левицкого, більшість заявила ся за полагодженем банкового предложеня.

П. Фідлер іменем свого клюбу заявив, що ческий клюб ще не висказав ся в тій справі.

В часї теперішної лїтної сесиї возьме палата до дебати крім банкового предложеня також нагляче внесенє в справі дорожні мяса, в справі дрогобицких подій і в справі поставленя кабінету Бінерта в стан обжалованя.

Новинки.

Львів, 22 липня 1911.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував австро-угорским послом в Мексику бар. Франца Рідля де Ріденав, дотеперішного посла в Бразилиї. — Пан Міністер скарбу іменував санітарного касиєра Ст. Зайончковского головним касиєром в статї галицкого санітарного заряду.

— **Участь шкільної молодежи** у войскових вправах. Міністерство війни видало розпоряджене, яким позваляє ученикам середних шкіл і инших подібних наукових заведень брати участь під наглядом своїх учителів в більших войскових впра-

---

У всіх сільских хатах замикали ся двері на клямку, а в ночи на засув; на приходстві дубові двері побиті зелізом були все замкнені на ключ, а хто хотів війти до середини, мусів задзвонити. У дяка мали також коло дверий дзвінок як на приходстві, а сільскі хлопці, коли переходили попри хату, отвирали двері, аби чути, як дзвінок буде дзвонити, а дячиха сварити. Коли она вже досить насварила ся, кричали до неї: „Язя баба, язя баба!“

Отже коли Бара з Йосифом увійшли в двері і відозвав ся дзвінок, вибігла дячиха до сїний, в очицях на довгім носї і крикнула угнавим голосом:

— Що ти тут собі ведеш?

Йосиф станув як опарений, спустив очи і мовчав. Бара також спустила очи і мовчала. Але за дячихою вибіг і єї коцур, а побачивши Лишая, почав їжити хребет, порскати і сьвітити очима. Лишай став ворчати, відтак загавкав і пустив ся до коцура. Коцур скочив під лавку, а коли й там Лишай за ним пігнав ся, вискочив на полицю між горшки. Там був вже безпечний, але зі злости наїжила ся на нім шерсть. Лишай підскакував до полиці і гавкав, аж в ушах лящало. Дяк вибіг з комнати і побачивши, що діє ся, прискакуючих до себе ворогів, розгнївану жінку, розгнїває ся й собі і отворивши двері, крикнув до дїтий:

— Проч менї з тою паршивою собакою, забирайте ся, звідки прийшли!

Бара не дала собі того два рази говорити, покликала Лишая, котрого ще дяк палицею добре потягнув і утїкла, мов би за нею горіло. Йосиф кликав єї назад, але она покрутивши головою, сказала:

— А хоч би ти менї ялівку давав, до вас більше не пійду!

І не ходила таки, хоч єї Йосиф досить напросив, що мати радо єї прийме, лише нехай пса лишить дома. Але она не хотіла й не пішла. Від тої пори утратила також і у дяків всяку любов і ласку з виїмком Йосифа. Она все гадала, що дяк рівнає ся пан отцеви і мала для него велике поважанє. Атже ходив подібно одітий як пан отець, а в церкви був найстарший над всіми. Коли котрого непосидющого хлопця ударив в шию, той не сьмів ні пари з уст пустити, а сусіди, коли що хотіли зробити у пан отця, все насамперед ходили до кума дяка. „Мусить бути той пан реєнтий все таки щось важного“ гадала дівчина; але від часу, як їй так погано показав двері і Лишая потягнув палицею так, що той добрий кусень дороги скавулїючи скакав на трех ногах, від тої пори гадала собі, коли єго побачила: „О, не дуже важна з тебе особа“.

Як зовсім инакше то було, коли Ельшка брала Бару з собою на приходство, а то бувало в четвер і в недїлю. Коли дзвінок відозвав ся, служниця отвирала, пускала дївчата, а з ними й Лишая, з котрим домашний пес добре знав ся. Тихонько ішли дївчата до челядної комнати і лізли на печ, де Ельшка мала свої забавки і ляльки. Пан отець старий вже чоловік, сидів на лавці за столом, а перед себе клав табакирку і синю хусточку до носа; голову мав звичайно оперту о стїну і дрімав. Коли тілько підняв голову, прибігала до него Бара і цілувала єго в руку, а він погладивши єї головку, говорив: „Ну, ти добра дитина; ідїть бавити ся, дівчата, ідїть!“

Також панна Пепінка, сестра пан отця, була добра. Она з Барою богато не говорила, хоч з сусідками любила розмовляти, але все давала їй великий кусень хлїба з медом, або булки з вудженином, більший як Ельшці. Панна Пепінка була низького росту, товста, червона, на бороді мала бородавку, а очи єї були все трохи заплакані. За молодих літ, як сама говорила була дуже хороша, що дяк все присьвідчував. Носила довгу, тяжку спідницю, запаску так широку, що обіймала єї цілу довколa, а з боку цілу вязку ключів. Сиваве волосе було у неї все хорошо вигладжене, а на голові мала кождого дня темну хустку з жовтим берегом, в недїлю жовту хустку з темним берегом. Панна Пепінка звичайно занята була працею дома або в поли, пряла або з очицями на носї латала, в недїлю по обіді трохи дрімала, а по вечірни грала з „паном братом“ і з дяком в маряжа. Але она мало коли говорила: „Пане брате!“ — звичайно: „Всечестний отче“.

Панна Пепінка була головою дому; що она хотіла то діяло ся, що сказала, уважав кождий в цілім домі непохибною правдою, кому она сприяла, тому сприяли всі.

Ельшка була любимцем панни Пепінки і пан отця, а що хотіла бляшка, то хотіла і панна Пепінка, кого собі полюбила Ельшка, того й Пепінка навиділа. Тому Бара не чула на приходстві лихого слова, тому терпіли тут і Лишая. Ба навіть дяк, будучи на приходстві, хоч як не любив псів, аби підробити ся панні Пепінці нераз хотів погладити Лишая, але Лишай, що ще не забув, якого гостинця, одержав від дяка, все на него гарчав.

Бара була незвичайно щаслива, коли могла бути на приходстві. В комнатах всьо аж блищало від чистоти; постелї було там накладено аж під стелю, хороших образів, обстави всюди повно. В огороді цьвіти, ярина і овочі. На подвірю дробу, якого хто хотів, а в стайнях худоби, що аж любо було дивити ся. Пастух Яков мав з панотцевої худоби найбільше користи. А в челядній комнаті на печи, що тут хороших забавок, а Ельшка ніколи не бавила ся колачами з глини, не робила для ляльок тїст з цегли і вапна, мала все добрі річи до вареня і печеня і що зробило ся то з'їло ся.

Як не мала Бара в такім домі тїшити ся? Але для неї над усе мила була Ельшка, бо нераз видавало ся їй, що більше єї любить як вітця. Але Ельшка ніколи не сміяла ся з Бари, як мала що доброго, подїлила ся з нею, а часто обіймала Бару за шию і говорила: „Ах, Баро, я тебе дуже люблю“.

— „Она мене так дуже любить, а однако така красна, є своячкою панотця, всї люди говорять їй „ви“, навіть і дяк — а другі висьмівають мене“ — говорила до себе Бара і в думці все обіймала і цілувала Ельшку за ту любов, але в дійстности отягала ся, хоч хотїла би була виявити їй своє горяче чувство.

(Дальше буде).

вах, а крім сего ученики можуть виджувати громадно всякі войскові заведеня. Яко такі вправи Міністерство війни наводить: Вправи в стріляню піхоти з машинових карабінів, вправи артилериї, піонїрів в плаваню, будованю мостів і т. н., вправи зелізничо-телеграфного полку в будованю полевих зелізниць, дальше вправи воздухоплавного віддїлу в уживаню бальонів і лїтаків і також вправи корпусу самоїздів і наколесників. Наукові заведеня, які хочуть брати участь в висше згаданих вправах, мають внести подане до войскової команди, яка вже подасть сама час і місце для вправ. Молодїж віддасть ся під провід одного офіцира, який буде давати всякі поучаючі вияснення.

— Новий міст на Сяні. З Перемишля доносять, що тамошний деревляний міст на Сянї, що лучить місто з Винною горою, має бути з весною слїдуючого року заступлений новим, о зелізно бетоновій конструкциї. На его перебудову зложили ся стратеґічні вгляди, тому іменно, що деревляний міст міг би дуже легко зницити пожар. Міністерство війни зажадало отже его перебудови. Виконане проекту нового моста поручено віденьскій фірмі.

— 111 днів в летарґу. В катеринославскій тюрмі запав в летарґічний сон селянин черниґівскої ґубернії Мусій Трохименко і спав уже 111 днів. Єго перевезли до шпиталю.

— Розправа против убийника по 33 лїтах. Онигди розпочала ся в Загребі розправа о злочин убийства, доконаний перед 33 лїтами в Маллеї, підчас окупациї Боснї тодїшним Драгосічем.

— 13-лїтний ученик убийником. 13-лїтний ученик ґімн. Гофман на одній із передмість Гамбурґа убив 15-лїтну служницю. Гофман любив бити дїтий, а коли онигди хотів ударити дитину, яку доглядала згадана служниця і она єму на се не позволила, Гофман добув ножа і вбив служници в горло. Смерть служниці послїдувала сейчас.

— В гончарскій школі в Коломиї розпічне ся шкільний рік 1 вересня с. р. Умови принятя: 1) укінчений 13 рік житя та фізичне уздібнене до рукодїльницкого занятя: 2) укінчена з добрим поступом народна школа. Поданя заосмотрені метрикою й останним шкільним свідоцтвом адресувати: „до Дирекциї краєвої гончарскої школи в Коломиї“. При школі є інтернат, в котрім убогі замісцеві ученики за невелику оплату дістануть ціле удержане. Повітові видїли, громади і инші приходні заведеня за удержане своїх стипендистів в інтернатї платять по 100 (сто) корон на рік.

— Репертуар руского театру в Заліщиках. Саля „Сокола“. Початок о год. 8 вечером.

В недїлю 23 с. м. пращальна вистава „Чарівниця“ (Кума Марта), образ з давних часів зі сьпівами і танцями в 5 дїях Старжиньского.

— Арґентиньске мясо. В справі заказу довозу арґентиньского мяса до Австриї інтервеніювала у през. міністрів бар. Ґавча депутация міских послів з рамени нїмецкого національного Союза. Бар. Ґавч заявив, що прийме конкретні бажання і пропозициї, ствердив однак, що при обнятю свого уряду найшов певну правну ситуацию, яка єго супротив Угорщини обовязує. З своєї сторони буде стреміти, щоби через скріплене годівлї худоби в рільничих Австриї покрити запотребоване консументів в межах власної продукциї.

— Хорий на тиф — убийником. В громадї Бай на Угорщині захорував на тиф 18-лїтний парубок. Одного разу батько єго докоряв єму чогось. Вечером, того самого дня поклав ся батько спати до тої комнати, де лежав єго хорий син. Коли тілько батько заснув, парубок здоймив рушницю і застрілив сплячого батька. Се убийство поповнив він в горячковім станї. Жандармови, який прийшов на слїдство, розказував опісля, що якийсь чужинець війшов до хати і хотів убити батька і тому він застрілив того чужого напастника.

Телеґрами.

Париж 22 липня. Echo de Paris доносить з добре поінформованих кругів, що імовірно французско-нїмецкі переговори в справі марокканьскій доведуть до успіху до 10 днів. Іменно Франция одержить мандат переведеня реорґанізациї армії і адміністрациї в Марокко, крім того Франция і Нїмеччина угодять ся що до спільного діланя економічного в Марокку, причім економічні інтереси Нїмеччини будуть забезпечені. Дальше одною з найголовнїйших підстав французско-нїмецкої угоди буде зnative країв на границе французкого Конґа і нїмецкого Камеруну.

Астрабад 22 липня. Бувший шах Могамед Алї зібравши войско із своїх сторонників іде на місто Астрабад і нинї вечером прибуде під брами міста.

Тирново 22 липня. Народні збори приймивши закон о зміні болгарскої конституциї, будуть нинї закриті.

Новий Йорк 22 липня. З острова Гайті доносять, що в наслїдок революциї заволоділа там цілковита анархія. Европейскі консулї зажадали від своїх правительств висланя воєнних кораблів.

Цїна збіжа у Львові.

дня 21-го липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11·75	до	12·—
Жито	8·20	„	8·40
Овес	8·75	„	9·—
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·75	„	13·—
Вика	8·50	„	9·25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	130·—	„	135·—
Конюшина червона	75·—	„	80·—
Конюшина біла	95·—	„	100·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

— Начальні лікарі львівского ц. і к. ґарнізонового шпиталю стверджують що слїдує: Природна гірка вода Франц-Йосифа спричинює без пяких немилих болів випорожнене жолудка. Воду „Франц-Йосифа“ хорі навіть при довшім уживаню радо зносять і она не ослаблює кишок, як се буває часто при инших її подібних лїчничих средствах.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·48, 7·15†) 8·25, 9·50.

†) з Мшанк від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30.

†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·45, 2·30§), 2·45, 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Ловиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.